

Arrest

nr. 52 905 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel van 22 september 2010 om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, treedt op 10 maart 2004 te Turkije in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 12 mei 2004 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 1 maart 2005 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake de erkenning van dit huwelijk.

Op 16 maart 2005 wordt het visum gezinshereniging aan verzoeker toegestaan.

Verzoeker komt België binnen op 26 maart 2005.

Op 12 juli 2005 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote. Hij wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 22 augustus 2005 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om deze aanvraag niet in overweging te nemen.

Op 2 september 2005 wordt een samenwoningsverslag opgesteld waarin de echtgenote meldt dat verzoeker haar verlaten heeft.

Op 25 oktober 2005 wordt aan verzoeker de beslissing tot niet inoverwegingname ter kennis gebracht en wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 13 december 2005 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 15 maart 2006 stelt de lokale politie van Sint-Jans-Molenbeek een proces-verbaal op waaruit blijkt dat de echtgenote de intentie heeft te scheiden van verzoeker.

In november 2006 deelt het parket van de procureur des Konings mee dat de echtgenoten feitelijk gescheiden zijn, dat de echtgenote een echtscheidingsprocedure wenst op te starten en dat het dossier geklasseerd wordt.

Op 30 mei 2007 dient verzoeker in Gent een nieuwe vestigingsaanvraag in in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 12 juni 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot uitstel van het nemen van een beslissing.

Op 16 oktober 2007 stelt de lokale politie een samenwoningsverslag op.

Op 7 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest nr. 7494 van 20 februari 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen deze beslissing. Gedurende de duur van dit beroep was verzoeker in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument (bijlage 35).

Op 12 juni 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 februari 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 13 maart 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 30 november 2009 dient verzoeker een actualisatie van deze aanvraag in.

Op 30 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.03.2009 en actualisatie d.d. 30.11.2009 die werden ingediend door :

K., D. (R.R.: 084031544715)

geboren op 15.03.1984 te Y.

nationaliteit: Turkije

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 18.03.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de vermeende schending van art. 8 EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, en legt een arbeidscontract voor. Dit arbeidscontract werd echter opgesteld op 07.01.2008, ruim 18 maanden voor de instructies van 19 juli 2009 bekend werden gemaakt. Om in aanmerking te komen voor criterium 2.8B dient betrokkene een contract voor te leggen dat werd opgesteld met het oog op het verwerven van een arbeidskaart B. Dit doet betrokkene niet en zodus kan hij zich ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8B.

Wat betreft de aangehaalde elementen, (zijnde dat de procedure tot gezinshereniging drie jaar zou hebben aangesleept) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland en niet om een enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren: Het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Wat betreft het argument dat er familie van betrokkene in België zou verblijven: betrokkene legt geen enkel bewijs van verwantschap voor en toont ook niet aan waarom dit een grond zou vormen voor de regularisatie van zijn verblijf.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, werkwilleg is en gewerkt heeft, Nederlands zou spreken, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

(...).”

Op 22 september 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

*De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.
(...)."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht

Manifeste beoordelingsfout

Machtsmisbruik

1.

Dat verweerder in de ongegrondheidsbeslissing dd. 30.08.2010 stelt dat verzoeker een arbeidscontract neerlegde dat werd opgesteld op 7.01.2008 en dat om in aanmerking te komen voor criterium 2.8B van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" diende verzoeker een contract voor te leggen dat werd opgesteld met het oog op het verwerven van een arbeidskaart.

2.

Dat verzoeker opmerkt dat de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" het volgende stelt aangaande het punt 2.8 :

"2.8

Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling mei een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon ".

Dat uit voormelde instructie geenszins blijkt dat verzoeker "een contract diende voor te leggen dat werd opgesteld met het oog op het verwerven van een arbeidskaart".

De punt 2.8B van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" enkel voorziet dat door de betrokkene "een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het Minimumloon ".

4.

Dat door verweerder zomaar bijkomende voorwaarden worden toegevoegd aan de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009", wal in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik.

5.

Dat verzoeker een geldig arbeidscontract heeft neergelegd en tevens bewijzen van zijn huidige tewerkstelling (loonbrieven tot oktober 2009) (cf. stuk 3).

Dat verweerder gehouden was deze arbeidsovereenkomst van onbeperkte duur, welke een voltijdse tewerkstelling van verzoeker niet een loon van 13,50 € per uur voorziet, samen met de loonbrieven tot oktober 2009 en de verklaring werkgever te toetsen aan het criterium 2.8B van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009".

Dat dit in casu niet is gebeurd waardoor er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en een manifeste beoordelingsfout.

6.(...)

7. (...)

9. (...)

9.

Dat tenslotte verweerder stelt dat verzoekers verblijf sinds 2008, zijn werkwillegheid en zijn tewerkstelling, zijn kennis van de Nederlandse taal, zijn uitgebouwde vrienden- en kennissenkring in België niet kan weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Dat verweerder evenwel niet op een afdoende manier motiveert waarom deze door verzoeker aangehaalde gegrondheidsmotieven in zijn geheel niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Dat in algemene bewoordingen stellen dat de door verzoeker ingeroepen motieven geen niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie geen afdoende motivering uitmaakt.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en een manifeste beoordelingsfout."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij inzake de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel met een verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) inzake dit beginsel.

Inzake de formele motiveringsplicht stelt verwerende partij dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven zodat aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Verwerende partij vervolgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunst is en geen recht en dat het verwerende partij toekomt om op autonome wijze deze aanvraag te beoordelen. Op 19 juli 2009 legde de regering nieuwe criteria voor regularisatie vast in een instructie, op 21 september 2009 werd de uitvoering van deze criteria verduidelijkt in een *vademecum*. Op 14 oktober 2009 werd het koninklijk besluit gepubliceerd dat de "economische regularisatie" via arbeidskaart B mogelijk maakt. Er geldt een speciaal model arbeidscontract voor de aanvraag daarvan.

Verwerende partij merkt op dat, om te voldoen aan de voorwaarden van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, verzoeker het bewijs diende voor te leggen dat hij sinds 31 maart 2007 in België verblijft én hier duurzaam lokaal verankerd is én een werkgever heeft gevonden die hem voor de toekomst wil aanwerven voor een contract van één jaar of meer of van onbepaalde duur. De werkgever moet een arbeidscontract invullen dat pas ingaat na toekenning van de regularisatie en van een arbeidskaart B. Uit verzoekers actualisering blijkt dat hij inderdaad een arbeidsovereenkomst voorlegde, doch dat dit contract werd opgesteld op 7 januari 2008, ruim achttien maanden voor voormelde instructie werd bekend gemaakt. Het door verzoeker voorgelegde contract werd dus niet opgesteld met het oog op het verwerven van een arbeidskaart B.

Verwerende partij meent dat verzoekers bewering dat dit een extra voorwaarde zou zijn die toegevoegd wordt aan voormelde instructie, niet kan worden aangenomen nu dit criterium duidelijk blijkt uit de instructie van 19 juli 2009 en het *vademecum* van 21 september 2009. De bewering als zou deze arbeidsovereenkomst nog steeds uitgevoerd worden en het voorleggen van loonfiches, doet volgens verwerende partij geen afbreuk aan wat voorafgaat. Verzoeker die niet voldoet aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om in aanmerking te komen voor de toepassing van punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009, maakt niet duidelijk dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze zou zijn genomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat alle door verzoeker opgeworpen elementen onderzocht werden doch niet werden aanvaard in zijn voordeel. In de bestreden beslissing wordt er geargumenteerd dat alle argumenten in overweging werden genomen en ten gronde werden beoordeeld. De bestreden

beslissing is volgens verwerende partij op een correcte en redelijke wijze tot stand gekomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier.

Verzoeker vraagt in feite aan de Raad een nieuwe beoordeling van de aanvraag. De Raad is hiervoor echter niet bevoegd.

2.3. In de repliekmemorie benadrukt verzoeker dat door de zinsnede in de bestreden beslissing dat verzoeker *“een contract diende voor te leggen dat werd opgesteld met het oog op het verwerven van een arbeidskaart”* een voorwaarde wordt toegevoegd aan de instructie van 19 juli 2009. Verwerende partij heeft eveneens nagelaten om de door verzoeker neergelegde arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en met voltijdse tewerkstelling voor een loon van € 13,50 per uur, samen met de loonbrieven tot oktober 2009 en de verklaring van zijn huidige werkgever, te toetsen aan het criterium 2.8B van de instructie.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker, in zoverre hij zich wenst te beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, een arbeidscontract voorlegt opgesteld op 7 januari 2008 maar dat verzoeker een contract diende voor te leggen dat werd opgesteld met het oog op het verwerven van een arbeidskaart B, zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op criterium 2.8B; dat uit de aanvraag niet kan worden afgeleid welke van de door verzoeker aangevoerde elementen nu bij de gegrondheid van het verzoek horen, maar dat het feit dat er vertraging werd opgelopen in de behandeling van het dossier, verzoeker niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook, dat verzoeker inzake de door hem aangevoerde familiebanden geen enkel bewijs van verwantschap voorlegt en ook niet aantoonbaar waarom dit een grond zou vormen voor de regularisatie van zijn verblijf; dat het feit dat verzoeker sinds 2005 in België verblijft, werkwilgig is en gewerkt heeft, Nederlands zou spreken, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, niet kan weerhouden worden als een grond voor regularisatie; dat ondanks deze elementen aangaande de integratie, dit niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19 juli 2009.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker verwijst naar de bewoordingen van de instructie van 19 juli 2009 “2.8 (...)B. (...) en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van onbepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon” om aan te geven dat hieruit geenszins blijkt dat een contract moest worden voorgelegd met het oog op het verwerven van een arbeidskaart, zoals volgens verzoeker ten onrechte wordt vermeld in de bestreden beslissing. Dat in de bestreden beslissing zomaar voorwaarden worden toegevoegd aan de instructie van 19 juli 2009, is in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel en met de zorgvuldigheidsplicht en vormt een manifeste beoordelingsfout volgens verzoeker. Verzoeker duidt aan dat hij een geldig arbeidscontract heeft voorgelegd en bewijzen van tewerkstelling tot oktober 2009. Deze elementen moesten getoetst worden aan criterium 2.8B van de instructie en dit is niet gebeurd, wat een schending inhoudt van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker merkt ook op dat verwerende partij niet afdoende motiveert waarom de elementen van integratie van verzoeker niet kunnen worden aanvaard als grond voor regularisatie.

Verzoeker heeft op 13 maart 2009 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en heeft op 30 november 2009 een aanvulling ingediend waarin hij zich beriep op het criterium 2.8B, werk en duurzame lokale verankering, van de instructie van 19 juli 2009.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is. Dienaangaande wijst de Raad erop dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

Inzake de gegrondheid van zijn aanvraag voerde verzoeker het volgende aan op 13 maart 2009:

- verzoeker verblijft sedert 2005 legaal in België;
- de gezinsherenigingsprocedure sleepte drie jaar aan;
- verzoeker is geïntegreerd en spreekt Nederlands;
- hij is werkwillig en is tewerkgesteld sedert zijn aankomst in België;
- hij is duurzaam geïntegreerd in de Belgische samenleving: hij verwijst naar stukken ingediend bij zijn vorige aanvraag en legt ook nu getuigenverklaringen voor aangaande zijn integratie;
- verzoekers familie (ouders, broers en zussen) verblijven legaal in België, hij kan toch onmogelijk van hen gescheiden worden. Dit familieleven kan hij niet verderzetten in Turkije.

Bij deze aanvraag legde verzoeker ondermeer een verklaring voor van een werkgever dat verzoeker bij hem (B.V.B.A. D.) tewerkgesteld was van 10 augustus 2005 tot 7 januari 2008 en een verklaring van een andere werkgever d.d. 19 februari 2009 dat verzoeker bij hem (B.V.B.A. L.) tewerkgesteld is sedert 7 januari 2008. Verzoeker legt loonfiches voor van de B.V.B.A. D. voor de maanden augustus 2005 en december 2007 en van de B.V.B.A. L. voor de maanden januari 2008 en januari 2009.

In zijn aanvulling van 30 november 2009 deelde verzoeker mee dat hij zich wenste te beroepen op het criterium “*werk en duurzame verankering*” en voegde ondermeer volgende stukken bij: loonbrieven van de B.V.B.A. L. voor de maanden februari 2008 tot augustus 2008, november en december 2008, februari 2009 tot oktober 2009 en een “personeelsfiche – melding indiensttreding” van de B.V.B.A. L. opgesteld op 7 januari 2008, waaruit blijkt dat verzoeker op 7 januari 2008 in dienst getreden is bij deze B.V.B.A. met een contract van onbepaalde duur voor een voltijdse tewerkstelling aan een loon van € 13,50 per uur.

Over de voorgelegde bewijzen van tewerkstelling wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkene wenst zich te beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, en legt een arbeidscontract voor. Dit arbeidscontract werd echter opgesteld op 07.01.2008, ruim 18 maanden voor de instructies van 19 juli 2009 bekend werden gemaakt. Om in aanmerking te komen voor criterium 2.8B dient betrokkene een contract voor te leggen dat werd opgesteld met het oog op het verwerven van een arbeidskaart B. Dit doet betrokkene niet en zodus kan hij zich ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8B.”

en

“Het feit dat betrokkene (...) werkwillig is en gewerkt heeft (...), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

De omstandigheid dat het voorgelegde arbeidscontract dateert van 7 januari 2008 strookt met de gegevens van het dossier. In de nota verwijst verwerende partij naar het *vademecum* bij de instructie van 19 juli 2009 om aan te geven dat niet zomaar een arbeidscontract mag worden voorgelegd, maar dat dit een behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract moet zijn dat aanleiding kan geven tot afgifte van een arbeidskaart B. Zulk model-arbeidscontract werd inderdaad niet voorgelegd. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat op deze wijze een bijkomende voorwaarde wordt toegevoegd aan de instructie, aangezien in de instructie zelf ook melding wordt gemaakt van de aanvulling binnen de drie maanden van het dossier met een arbeidskaart B maar vooral aangezien deze instructie werd vernietigd door de Raad van State en de gemachtigde van de staatssecretaris de criteria van deze instructie slechts toepast binnen zijn ruime appreciatiebevoegdheid.

In die zin kan de schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd de instructie vernietigd door de Raad van State, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer.

Verzoeker legde echter wel een arbeidscontract voor op basis waarvan hij nog steeds werd tewerkgesteld ten tijde van zijn aanvraag, alleszins tot oktober 2009. In het middel zet verzoeker in zijn tweede punt 9. uiteen dat “*verweerder evenwel niet op een afdoende manier motiveert waarom deze*

door verzoeker aangehaalde gegrondheidsmotieven in zijn geheel niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie”, waarbij hij onder meer verwijst naar zijn werkwillegheid en tewerkstelling.

Nu verwerende partij zichzelf uitdrukkelijk op de vernietigde instructie beroept, zowel in de bestreden beslissing als in de nota, en verzoeker zelf ook verwijst naar deze instructie, meent de Raad dat ook hij erop mag wijzen dat in deze instructie het volgende te lezen staat: *“Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de gemachtigde (...) kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. Onderstaande feitelijke elementen worden (...) in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden: (...) Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien”.*

Evenwel, zelfs zonder verwijzing naar deze vermelding in de instructie, dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de jarenlange tewerkstelling van verzoeker zoals die ontegensprekelijk blijkt uit de stukken van het dossier en die voortduurde ook nadat zijn aanvraag in maart 2009 werd ingediend, zeker tot aan de actualisatie in november 2009, slechts motiveerde *“Het feit dat betrokkene (...) werkwilleg is en gewerkt heeft (...), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”*

De Raad stelt vast dat uit dit motief niet blijkt dat rekening werd gehouden met de duur en de aard van de tewerkstelling van verzoeker of in welke mate de reeds lang bestaande tewerkstelling zou zijn afgestemd op het arbeidsaanbod, ondermeer inzake knelpuntberoepen. Zelfs al blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van mening is dat de duurzame lokale verankering van verzoeker niet in aanmerking kan worden genomen omdat hij geen ingevuld model-arbeidscontract heeft voorgelegd, kan worden aangenomen dat *in casu* op meer uitgebreide wijze diende te worden gemotiveerd waarom het arbeidscontract dat verzoeker heeft voorgelegd en de loonfiches waaruit blijkt dat hij nog steeds was tewerkgesteld op het moment van het indienen van de aanvraag, niet in aanmerking konden worden genomen in het kader van zijn integratie of in het kader van mogelijke toekomstige tewerkstelling. De Raad herhaalt dat de omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, slechts een invulling vormt van zijn appreciatiebevoegdheid. In het kader van deze appreciatiebevoegdheid kan worden verwacht dat in de bestreden beslissing op meer uitgebreide wijze wordt ingegaan op de omstandige bewijzen van recente tewerkstelling die verzoeker *in casu* had voorgelegd.

De gemachtigde van de staatssecretaris is niet in alle redelijkheid tot de motieven van de bestreden beslissing gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het enig middel is in de opgegeven mate gegrond. Er dient niet te worden ingegaan op de overige onderdelen van het middel.

3. Het bestreden bevel van 22 september 2010 vermeldt uitdrukkelijk dat dit werd genomen in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 augustus 2010. In de beslissing van 30 augustus 2010 wordt inderdaad uitdrukkelijk de opdracht gegeven aan de burgemeester van Gent om aan verzoeker kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij aan verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Nu de beslissing van 30 augustus 2010 dient vernietigd te worden en in deze beslissing de opdracht wordt gegeven het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis te brengen, kan worden aangenomen dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten dat in uitvoering van deze beslissing werd ter kennis gebracht, dient te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 september 2010, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET